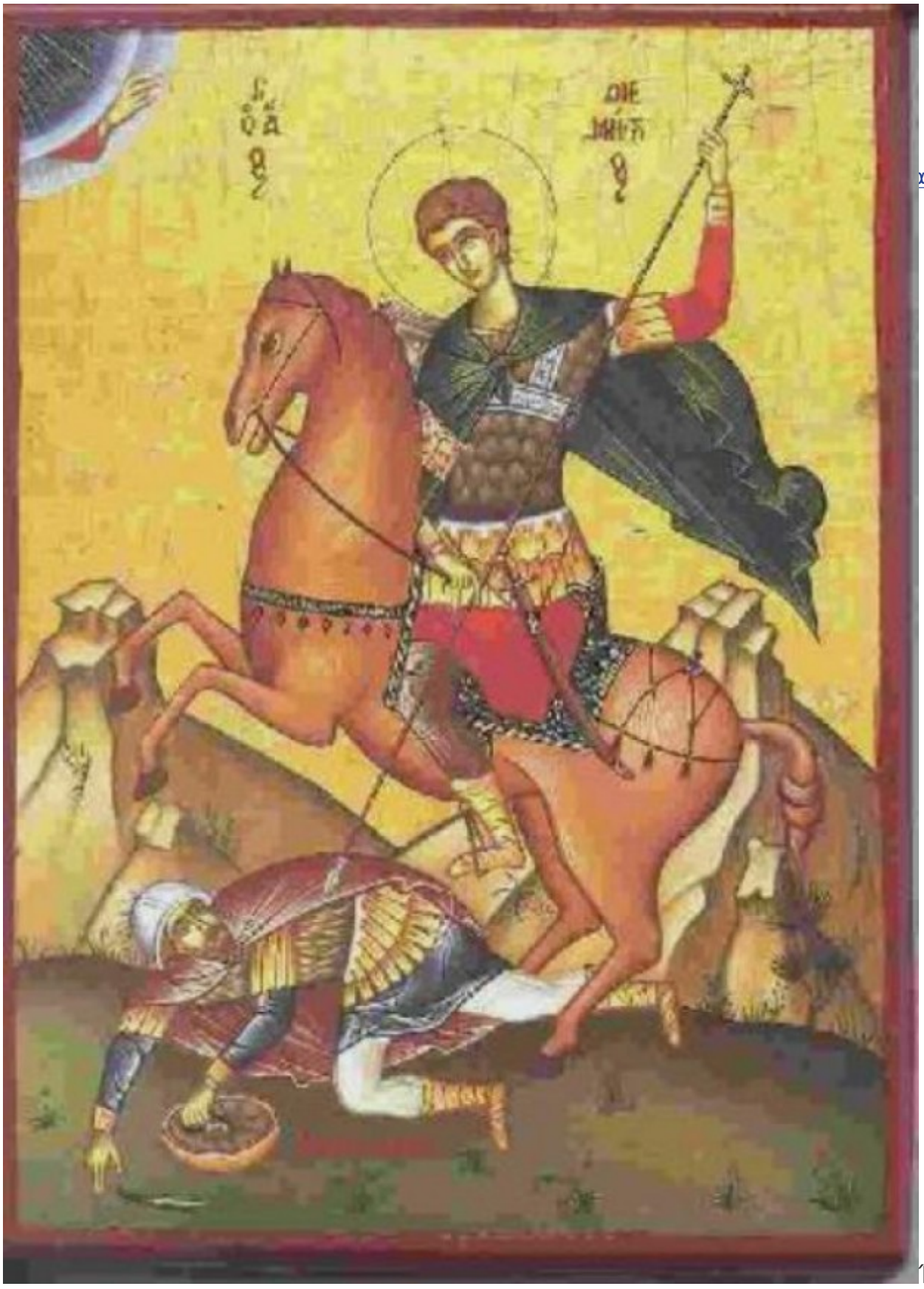

χτέρες -

Ένα

από τα πολλά θαύματα του μεγαλομάρτυρα αγίου Δημητρίου είναι το γεγονός ότι ήταν στρατηγός της Θεσσαλονίκης, όχι μόνον κατά τη διάρκεια της ζωής του, αλλά και μετά από την κοίμησή του. Πολλοί άνθρωποι αισθάνθηκαν – και μέχρι σήμερα αισθάνονται! – την παρου-σία του στη Θεσσαλονίκη, ιδίως σε καιρούς μεγάλων δοκι-μασιών και συμφορών. Ο άγιος προστατεύει εμφανώς την πόλη, αποσοβεί καταστροφές, απωθεί επίδοξους εισβολείς και συντρέχει όλους, όσοι επικαλούνται το όνομά του.

Να ένα θαυμάσιο παράδειγμα της ασυνήθιστης παρέμ-βασής του σε ανθρώπους που βρίσκονταν σε ανάγκες: Κάποτε επιτέθηκαν στην πόλη οι βάρβαροι, αλλά δεν κατάφεραν να την εκπορθήσουν. Εξοργισμένοι τότε ξεχύθηκαν και λεηλάτησαν τους οικισμούς της υπαίθρου και, μεταξύ άλλων, συνέλαβαν αιχμάλωτες δύο όμορφες κόρες τις οποίες προσέφεραν ως λάφυρο στον αρχηγό τους.

Οι κοπέλες αυτές έτυχε να γνωρίζουν καλά την τέχνη του κεντήματος. Βλέποντας ο αρχηγός τα κεντήματά τους, είπε: «Μαθαίνω ότι υπάρχει ένας μεγάλος θεός στην περι-οχή σας, ο Δημήτριος· λένε ότι κάνει μεγάλα θαύματα. Να κεντήσετε σ’ αυτό το ύφασμα το πρόσωπό του!». Οι κοπέλες του είπαν ότι ο άγιος Δημήτριος δεν είναι Θεός, αλλά ο υπηρέτης του Θεού και υπερασπιστής των χρι-στιανών. Στην αρχή αρνήθηκαν να κεντήσουν το πρόσωπο του αγίου· όταν όμως ο αρχηγός τις απείλησε με θάνατο, εκτέλεσαν τη διαταγή του, ολοκληρώνοντας μάλιστα το χει-ροτέχνημά τους την ημέρα μνήμης του αγίου Δημητρίου.

Την παραμονή της εορτής κοίταξαν το κέντημα οδυρόμενες. Έκλαιγαν, επειδή έπρεπε να περάσουν αυτή τη μεγάλη ημέρα σκλαβωμένες κι επειδή ήταν αναγκασμένες να παραδώσουν την κεντημένη εικόνα του αγαπημένου τους αγίου σ’ έναν ασεβή, βάρβαρο. Προσεύχονταν θερμά στον άγιο Δημήτριο να τις συγχωρήσει.

Τότε εμφανίστηκε σ’ αυτές, έφιππος, ο ίδιος ο άγιος με το άλογό του και τις πήρε μαζί του, όπως άλλοτε ένας άγγελος ήρθε και άρπαξε τον προφήτη Αββακούμ. Τις έφερε στη Θεσσαλονίκη και τις έβαλε μέσα στην εκκλησία του. Εκείνη τη στιγμή γινόταν μια μεγαλοπρεπέστατη ολονύκτια αγρυπνία και πλήθη Θεσσαλονικέων είχαν συρρεύσει εκεί.

Όταν έμαθαν για τη θαυματουργική διάσωση των πιστών κοριτσιών, όλοι σύσσωμοι δόξαζαν και ανυμνούσαν τον Θεό και τον άγιο Δημήτριο, τον ένδοξο στρατηγό και υπηρέτη του Υψίστου.

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Ο Πρόλογος της Αχρίδος, Οκτώβριος, εκδ. Άθως, σ.

301-302)